

Erik Blix minns sina tonår hemma i Vänersborg

”Det var fantastiskt lyckliga år”

Vad ska man bli när man blir stor? Erik Blix blev en av Sveriges mest kända radioröster, samt mycket mer - trots föräldrarnas förmaningar. Och allting började i Vänersborg i ett sorglöst och kreativt kompisgäng. Visionstidningen träffade honom över en lunch, som omväxling till matlådan.

Du är född i Malmö. Sedan flyttade familjen runt några år?

- Ja, Falun, Gävle och Norrköping. När jag skulle börja gymnasiet flyttade vi till Vänersborg. Vi bodde i den vita villan på Korseberg. I min parallellklass gick Birgitte Söndergaard.

Du har tidigare vittnat om att du trivdes gott under gymnasietiden?

- Ja, det var ett enkelt och spännande liv. Mycket viktiga år i mitt liv. Jag var aktiv i föreningen Musik för musikens skull och vi ordnade konserter och fester. Mina tonår var en härlig tid.

Men, det ska sägas: Du är av den jämtska släkten Blix. Ett arv som förpliktar. Som statar med många framstående vetenskapsmän, internationella medlare och professorer. Dina tonår - var de inte lite väl bekväma?

- Jag är lat av mig. Visst är det så. Praktiskt taget hela min släkt är läkare utom jag - mina föräldrar, morfar, min syster, min bror, min systerdotter och min brorsdotter. Min bror nådde inte ända fram och blev veterinär ... ha ha. Devisen i familjen är att göra bruk av sina talanger, vårda sin begåvning och ställa den till allmänhetens förfogande. Men jag hade ingen talang för naturvetenskap. Däremot för språk. Det gick oerhört lätt. Kanske för lätt. Sedan älskade jag musik och teater. Jag är en typisk minsting som går sin egen väg.

Du sökte en gång in till Scenskolan och missade. Därefter började du på Journalisthögskolan i Göteborg.

- Tålmod är inte min starka sida. Jag är av en rastlös och nyfiken natur. Mina första vikariat som journalist var på Trollhättans Tidning. Men även om det var en rolig arbetsplats så trivdes jag sådär med tidningsjournalistiken. Jag var även klassföreståndare på Dalboskolan i Frändefors en kort tid. Sedan ringde Radio Trestad för ett sjukvikariat. Jag kände ganska snabbt att radion var min grej. Jag behövde inte förbereda mig lika mycket, det var direktsändning och en helt annan snabbhet och intensitet som jag uppskattade.

Där började karriären ta fart?

- Ja, först gjorde vi Rockdepartementet i Växjö, sedan blev det Riskradion där vi var ett gäng otroligt barnsliga 30-åringar - jag, Peter Wennö, Stefan Liv, Jojje Jönsson och Lars Järlestad - som körde egna sketcher varje vecka. Det var ny och banbrytande radio på den tiden.

Det är det nog många som minns. Men din rastlöshet har ständigt brutit ny mark. På ditt CV kan det lika väl stå skådespelare, moderator, föreläsare och journalist som satiriker och programledare. Varför?

- Det är en kombination av mod och nyfikenhet. ”Kan du leda en internationell konferens för forskare om nanoteknologi på engelska? Javisst!” Moderator, som många lite surt kallar ett lönande men tveksamt extraknäck, är otroligt spännande - om du ska göra det bra. Jag förbereder mig lika mycket som debattledare som inför direktsända radioprogram. Främst är jag programledare, jag älskar att leda möten oavsett om det är i konferensmiljö, i radion eller i TV.

” Jag har inget behov av att vara i offentligheten. Jag tycker tvärtom synd om dem som är i stråkastarljuset och påpassade hela tiden för att de är kändisar

I vinter är du aktuell med satirdelen Public service i radioprogrammet God morgon världen på söndagsmorgnar och P4 Direkt Söndag, med närmare en halv miljon lyssnare. Vad är den här grejen med din matlåda?

- Ha, ha. En ren slump. Jag nämnde det en gång hos ”Mannheimer och Tengby” när jag egentligen var där för att berätta om innehållet i mitt eget program, det blev omedelbar respons och sen har det bara rullat på. Nu lägger jag till och med upp recept på vår hemsida. 7 av 10 som stoppar mig på gatan frågar mig om matlådan. Det är kul, mat och måltider är viktiga för mig. Det är livskvalitet.

Vad ger du för betyg åt det här: nöthorizo med tomat och rotsellerigröta?

- Det var jättegott. Verkligen.

Du gillar att ta plats?

- Joo ... men det är inte så personligt. Inte längre i alla fall. Jag har inget behov av att vara i offentligheten. Jag tycker tvärtom synd om dem som är i stråkastarljuset och påpassa-

de hela tiden för att de är kändisar. Med åren har jag blivit mindre rastlös. Jag är ingen ung karriärstängare längre. Jag var redaktör för Grönköpings Veckoblad i sju år och nu har vi kört Public service i snart 10.

Vad är det roligaste du gjort?

- Alltid det senaste. I P4 Extra Söndag får jag till exempel samarbeta med Sveriges Radios utrikeskorrespondenter - några av de bästa journalister vi har i Sverige - med stor frihet i programmet att behandla och prata om aktualiteter.

Du lever på en god grund av tvivel?

- Ja, att bekämpa de tvärsäkra är mitt kall.

Ångrar du att du inte blev skådespelare?

- Nej, jag har jobbat som det senare i livet. Jag har varit Alfons Åbergs pappa och spelat monologen Politikerns sista tal i 120 föreställningar. Bland annat. Du agerar också som programledare i viss mån. Jag menar att kombinationen journalist och skådespelare blir ofta satir.

Fakta Erik Blix:

Född: 1957
Namn: Erik Magnus Gustaf Blix.
Familj: fru Vanja och barnen Gustaf 19 år och Viktoria 17 år.
Bor: Hus i Pixbo, utanför Göteborg.
Aktuell med: Radioprogrammen Public service och P4 Extra söndag.
Fritiden: Svamplockning, dykning, spårning med treåriga tollaren Lova, lite jakt och matlagning.
Favoriträtt: Aldrig fabriksproducerat kött. Gärna vilt eller lamm.
Dricker till det: Helst ett glas vin. Till kaffet: cognac, barnsligt intresse numera.
Förebild: Paul McCartney, vågade mer än John Lennon.
Snackar alltid om men gör aldrig ...: Det skulle vara att gå ner lite mer i vikt då, annars gör jag det mesta jag pratar om, även om jag har lång ställtid ibland.
Skulle vilja, men pratar inte om: Skriv en roman, men då får den bli bra. Har största respekt för duktiga författare. Det skrivs alldeles för mycket som är mediokert.

Vem är mest stolt över dig - din pappa eller din son?

- Ha ha. Min pappa var tveksam till skådespelaryrket, mycket tveksam. Eller direkt emot det om jag ska vara ärlig. Det var inget mina föräldrar uppmuntrade. Men idag är de stolta. Min son, som nu är 19, går lite i mina fotspår. Han utbildar sig till musiker och gillar att jobba med film och humor. Dessutom har vi samma musiksmak: rock från 60- och 70-talet.

Du själv då, vad är du mest stolt över?

- När jag fick Tage Danielsson-priset för några år sedan, då blev jag både överraskad och rörd. Han var en av våra absolut främsta, som jag känner djupaste respekt inför. En artist som lyckades blanda knivskarp intellektuell skärpa med genuin folklighet. I hans starka texter finns en kvalitet som håller över tid. I år fick jag Narrenpriset, Svenska EventAkademins eget pris. Ett bevis så gott som något.

Misslyckas du med något?

- Jodå, jag har provat stå upp. Det är svårt och inte min grej.

Har du någon dold talang?

- Jag lärde mig åka snowboard som vuxen, det är väl inte illa? Det kostade två brutna revben, men nu tar jag mig nerför även svarta backar. Sedan är jag rätt duktig på svamp. De flesta kan kantarell, trattkantarell och Karl Johan. Men jag uppmuntrar gärna att börja med lite topp- och stenmurklor. Fortsätt med kremlor, soppar och riskor. Kan du dem så går du aldrig tomhänt hem efter en tur i skogen.

Men du tar inga risker, svamp kan vara dödliga har jag hört?

- Nej, inga risker, dock riskor, perfekt i risotto. Det är fantastiskt gott.

När du säger ”bedrövligt” kan man höra Vänerborgsdialekten träda fram. Vad har du för relation till Vänersborg idag?

- Jag hade en mycket bra lärare på gymnasiet, Olle Warne, som uppmuntrade oss att ta vara på våra vänner under de åren. Det har jag gjort. Några av mina närmaste kompisar är från den tiden, även om inte alla bor kvar. Jag säger gärna ”hemma i Vänersborg”. Det var fantastiskt lyckliga år i mitt liv som jag alltid kommer att minnas.